

KUŞLAR VE DÜŞ- Ü Ş-LER

Nilay Erik

- Ter içinde uyandım. Sarsarak uyandırdım Tuna'yı da. "Nerede kuşlarım, getir artık!" dedim. "Öldüler. Çok uykum var; kuş bunlar bü-yütme." dedi. Öldüler mi? Ne de kolay söylüyor! Yastığımı alıp salona indim. Ağladım, biraz rahatladım. Sabaha kadar uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim.

Uyandığımda duvardaki saatin tik takları dışında ses yoktu. Gözüm masanın üzerindeki siyah çantayı aradı, o da yok. Demek hiçbir şey demeden beni uyandırmadan öylece gitmiş. Dün gece okuduğum kitabı elime aldım, birkaç satır okudum, yine nefesim daraldı, bıraktım. Kalktım pencereleri açtım. Öyle boş boş yattığım yerden Güneşin evin eşyaları üzerinde bıraktığı ışık oyunlarını izledim bir süre. Sık sık tekrarlanan karabasanlara bir yenisini daha ekledim dün gece. Rüyamda bir kartal yatağımın içine girdi. Pençeleriyle tüylerini yoldukça ben çığlık attım. Git buradan, dedim. En kuytu yer burası gidemem, dedi. Sonra gagasına geldi sıra. Göğsüme vura vura onu da parçaladı. Çıldırılmış. Ortalık kıpkırmızı kan oldu. Kandan korktuğum için gözümü kapattım. Göğsümü iki elimle tutarak güç bela kalktım balkona attım kendimi. Aşağıda tek tük insan vardı. Yardım istedim. Çok garip, imdat yerine "Acı çekenleri kurtarmak için toplanın! Toplanın!" diye bağıryordum. Sesim kısılmıştı. Kimse duymadı. Pırıl pırıl tüyleriyle bir kartal balkonun demirlerine kondu. Kahkahalar atıyordu. Ne kadar ilginç bir yardım isteği, dedi. Az önce yatağıma giren kartaldı bu. Gençleşmiş, seyrek tüyleri gürleşmiş. Sonra uyandım. Çok tuhaftı. Ceyda'yı arayıp hesap sormak istiyorum:

"Ne istedin o masum kuşlardan?" Onları da götürelim, demiştim dinletemedim ki Tuna'ya. Tatile kuş götürüldüğü nerede görülmüş. Onu dinlediğim için kendime kızıyorum. Döndüğümüzden beri oyalamış beni, dün gece uyku arasında söyleyiverdi işte.

Kuşlara çok alışmıştım. Kimseyle konuşamadıklarımı onlarla konuşuyordum. Mavi, beyaz, parlak tüylerini yüzüme sürüyordum. Ne zaman elime bir kalem alsam gelir parmaklarımın üzerine çıkarlardı, benimle oyun oynarlardı. Sırdaş olmuştuk. “Kuş bunlar.” dedi. “Büyütme!” İki muhabbet kuşu aynı anda nasıl ölebilir, aklım almıyor. Suyunu mu unuttular? Yemlerini az mı verdiler? Kafesleri açık mı kaldı?

Küçük Derin’imi kaybettiğimde yaptığım sorgulamaların hepsini şimdi bu kuşlarda yapıyorum. Doktorumun mu ihmalkârlığıydı? Sezaryen mi olmalıydım? Eğer öyle olsaydı her şey normal mi olacaktı? Ölü bir bebeği böylesine bir eziyet ve düş kırıklığıyla doğurmayacaktım. Onun o cansız minicik bedenini... Unutamıyorum. Sitemliymiş gibi gözlerini dünyaya daha tam açmadan kapayan ama anlamlı mimiklerle bir şeyler anlatan o yüzü... Dokuz ay karnımda nice umutlarla hayallerle taşıdığım, daha doğmadan konuştuğum, ninniler söylediğim, hıçkırık tuttuğunda sakinleştirmeye çalıştığım... Bu acı sonrasında ölürüm sanmıştım. Günler, haftalar, aylar geçti. Yaşıyorum... Herkes, “Nasip değilmiş.” diyor. Kısmetten öteye geçilmiyor. Teslimiyet belki en doğru olan... Ne yazık ki insan, çıkışı en zor kendisine gösterebiliyormuş.

Rüyadaki bağırışlarım gerçek miydi acaba? Boğazım kurumuş. Biraz yumuşar belki diye bir kahve yapayım dedim. Evyenin üzeri üst üste kirli bulaşıklarla dolmuş. Hepsini güzelce yıkadım. Bir şeyleri temizlemek rahatlattı. Bulaşıkları değil zihnimi ovaladım sanki.

Kahvemi alıp salona geçtim. Kahve fincanını tuttuğum yer kıpkırmızı kan... Elim... Bardakları nasıl ovaladıysam artık. Ecza dolabından sargı bezi aldım, kanı temizleyip kesiği sardım. İçimde durmadan konuşan şu sesi susturmak için de televizyonu açtım. Açar açmaz bangır bangır bir reklam: “Buzdolabınızı alıyoruz yerine yenisini veriyoruz. Geniş hacmiyle sebze ve meyvelerinizin bol bol tadını çıkarın.” Kadının tiz sesine tahammül edemedim televizyonu kapattım. Uzun zamandır böyle bu, herkesin sesini kısıyorum.

Tuna da benden bıktı biliyorum. O rutin yaşantısına çoktan döndü. Göğün yükseklerinde uçmaya başladı. Ben alçaldıkça alçalıyorum, anlaşılmadığım an düşünüyorum. Aslında düşmek değil bu akmak... Ne kadar mücadele edersem edeyim bir uçurumdan aşağıya akıyorum. Yere çakılıyorum. Öylece kalıyorum. Oysa tırmanmak ne zor. Aylar yıllar alıyor. Hiç ayrıntı sormuyorum, o da anlatmıyor zaten; üstü kapalı şuradaydık, buradaydık gibi kısa açıklamalar yapıyor. Bir görev gibi. Evde olabildiğince az vakit geçiriyor. Bazen bana acıyor galiba, çok anlayışlı davranıyor. O da zaman zaman birine tutunma, anlatma ihtiyacı hissediyor olmalı ki kendi yarasını bile isteye kanatıyor. Birkaç kez uzun uzun konuştuk. Gerçek, beni anlayan ve şefkatli bakışlar istiyorum. O, neler istiyor kim bilir? Birlikte gülebilmeyi, mutlu pazar kahvaltılarını... Belki de bencil olan benim. Ne söylese, nasıl davransa kötüyeye çekiyorum. Konuşurken söylediklerimizin bir önemi yok. Oysa bir zamanlar ses tonundan ne

demek istediğini anlardım. İnatlaşıyorum unutmamakta. Kaç kez söz verdim kendime kaç kere yerine getirmedim.

Ne zaman birbirimize dokunacak olsak tuhaf bir tutukluk başlıyor bu kez de. Birbirimizin yaralarına iyi gelmiyoruz. Ne çok şey gizliyorum ondan. Bu kanepeye çakılıp kaldım aylardır. Oturduğum yerden kalkmak istemiyorum. Çalışmaya başlayamadım, cesaretim yok. Arkadaşlarım bir yerlere davet etse bahaneler uydurup geri çeviriyorum. Şu sesi durduracak bir ilaç olsa. Dünyanın bütün bebekleri ağlıyor içimde. Gitsem eczaneye bebeğim durmadan ağlıyor desem. Bir ilaç verseler bu mutsuzluk, isteksizlik, umutsuzluk, sevgisizlik, nefret, suçluluk, pişmanlık geçse ah! Unutsam.

Geçen hafta Ağva'daydık. Geçen sene kaldığımız küçük pansiyonda kaldık. Bahçesindeki ağaçlar filizlenmiş, nasıl da serpilip uzamışlar. Geçen sene belki de birer zerrecik olan çiçekler tüm güzellikleriyle açmışlar. Doğanın bu cömertliği onu etkilemiş olmalı ki “Yeni bir bebek...” dedi Tuna. Deniz kenarında oturuyorduk. Dalgalar sanki içimizdekileri kıyıya vuruyordu. Rüzgâr, aramızdan sertçe esiyor, saçlarımı sağa sola savuruyordu. Bulutların arasında ara sıra çıkan güneş, aramızda ufacak da olsa bir kıvılcım yaratmaya çalışırken gece oluyor, karanlık bizi yeniden ayırıyordu.

Kayıplar yerine yenisini koyarak mı unutuluyor? Eskiyen kaybolan eşyanın yerine yenisi alınıyor belki evet. Yeni yazlar, yeni kışlar, yeni evler, yeni kıyafetler... Peki, ben neden hâlâ bu akışa ayak uyduramıyorum? Felç geçirmişim gibi bu hissizlik neden? Ne zaman çaba sarf etsem yalancılıkla suçluyorum kendimi. Sonra aynada kendime bakıp bir tiksinti duyuyorum. İşe yaramadı bu tatil de. Yorgunluklarımızı valizlerimize koyup döndük Tuna'yla evimize.

Bir kahveyle günü yarıldım. Uzandığım kanepenin önündeki pencerenin pervazına konan şu güvercin misali hareketsiz öylece duruyorum olduğum yerde. Nasıl da bakıyor bana. Zilin çalmasıyla fırladım yerimden. Dönüp arkama baktım hemen. Güvercin? Gitmiş bile. Kapıyı açtım. Tuna... Elinde bir kafes. İçinde iki muhabbet kuşu... Tıpkı öncekiler gibi mavi. “Bak, dedi. Tıpa tıp aynı.”